

Moll i els bons costums

La mort del senyor Moll deu haver fet pensar en la seva filla, Aina Moll, i en els temps que era alta funcionària de la Generalitat d'Amunt. En els temps en què una mallorquina, una ciutadana de la Comunitat Autònoma de les Balears, era alta funcionària i amb un càrrec important de la Comunitat Autònoma de Catalunya.

I sobretot, hauria de fer pensar en si ens en sembla, d'estrany, això, ara, i si ens sembla, d'agosarat, i fins potser ens fa tèmer i tot que potser es tractava d'una posició incostitucional: revolucionària.

Ja que era un reconeixement de fet que qualsevol ciutadà o ciutadana de les Illes Balears i Pitiüses i, per extensió, del País Valencià, podia ser nomenat pels nostres poders alt funcionari del Principat de Catalunya. I, també per extensió, viceversa i més viceversa.

Va ser una manifestació oficial, burocràtica, administrativa, que són les que ens falten, de la "normalitat" d'uns drets i deures comuns als ciutadans dels països esmentats.

¿S'ha perdut, aquest feia un índex de lent però "administratiu" camí cap a la normalització de tota una nació? Com que les lleis segurament no han canviat (no es pot saber mai, qui fa les lleis són els recòndits reglaments i les imperceptibles normatives) pot ser molt bé que es pogués

repetir, amb tota normalitat, un acte administratiu de la mateixa mena.

El fet és que no s'ha repetit. I quan s'ha repetit, que sí, ha estat sense "mala intenció": en graons del funcionariat que no tenen prou embalum com per fer-los servir de bandera: com per fer-ne una manifestació pública i evident per a tothom de voluntat de progrés en el camí cap a la normalitat d'això: de tota una nació.

Les majories fan prudents els qui les posseeixen, les majories absolutes els fan absolutament prudents. S'acosten eleccions, municipals i aviat autonòmiques. Diuen els savis en prospecció de mercat que les majories absolutes de què fins ara han gaudit algunes organitzacions polítiques s'han acabat. Si és veritat, és una prospecció esperançadora. Aleshores les majories prudents hauran de fer tractes, si volen conti-

nuar governant. Si els fan amb organitzacions més decidides, podríem recuperar aquell esperit que com qui res va dur Aina Moll de Mallorca la Generalitat. Fins i tot si els tractes els fan amb segons quines organitzacions d'obediència vergonyantment espanyola: els uns pels altres, a veure qui és més obediència al país. Obedient, si més no, fins al límit ja experimentat amb Aina Moll.

Ramon Barnils

La 'lògica' de la guerra

La política de Saddam Hussein que fins ara ha consistit a minimitzar les víctimes dels bombardejors de la coalició liderada per Estats Units s'ha tornat contra ell. El desgraciat atac al refugi civil número 26 de Bagdad ha inundat les pantalles de televisió, no només les que emeten imatges de la CNN —l'empresa propietat de l'últim amor de Jane Fonda— sinó totes les cadenes en general s'han omplert de l'horrible espectacle de centenars de dones i nens morts per l'acció imparable d'un dels avions Stealth de l'alt comandament aeri nord-americà. Ara sabem que la guerra del Golf està costant molta sang innocent. El propi Gorbtxov ha expressat el seu temor que les accions de la coalició sobrepassin en molt el mandat del Consell de Seguretat contingut en la resolució 678 del Consell de Seguretat: es tractava d'alliberar Kuwait; no de destruir Iraq.

Mentrestant la lògica de la guerra continua. Tot ens porta a creure que el suport popular a George Bush disminuirà després de la catàstrofe de Bagdad.

En tot l'hora final ha sonat. I el que és cert és que l'economia nord-americana es troba en les circumstàncies més desfavorables per a emprendre accions d'alta volada. El propi president ha reconegut que en l'últim trimestre de 1990 l'economia d'Estats Units ha entrat en un període de franca recessió. Hi

ha problemes tan greus com el del dèficit pressupostari —originat per la desastrosa política fiscal de Ronald Reagan—; el dèficit comercial que no millora; la situació de les caixes d'estalvis, plenes de *bonos basura*, que se'ls va autoritzar a actuar com *saving banks* o bancs d'estalvis. El dèficit global, per cobrir les imposicions fins a 100.000 dòlars s'estima en uns 500.000 milions de dòlars. I ningú creu que, amb les despeses de la guerra, pugui portar-se a la pràctica la proposta de Bush consistent a equilibrar el pressupost en altres 500.000 milions de dòlars en el termini de 5 anys.

És cert que Estats Units han realitzat molts esforços per trobar financiació de la guerra: Kuwait, Aràbia Saudí, els emirats, Alemanya i Japó han estat *convidats* a participar, al seu escot, en unes despeses militars que es consideren elevadíssimes. Per que el lector tingui una idea aproximada és suficient dir que la invasió de Panamà va costar 100.000 milions de dòlars. La guerra serà un mal negoci des del punt de vista comptable, que mereix també un respecte.

Fabià Estapé

